

דעם רבינ'ס

אײערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

שטארקט אייך מיט אַמונה

אַמונה דאס האט זיי זאט געמאכט.
דער הייליגער רבי, דער זיסער רבי
רעדט צו אונז, קינדער! דער רבי שרייט
נאכאלץ! ער שרייט, שטארקט אייך מיט
אַמונה, האטס אַמונה אין באשעפער
און אין צדיקים און אַמונה אין ענק
קינדערלעך! יא גלייבטס אין ענק. יעדער
אינגל דארף גלייבן אין 'זיך' אז ער קען
מיט זיין מויל בעטן דעם אויבערשטן
און דער באשעפער הערט אים אויס
און דאס איז דעם אויבערשטנס כבוד
אז אַ אינגל פון ניין יאר אדער אַ אינגל
פון פיר יאר, און אפילו אַ זיידע ווען ער
טענה'ט זיך מיטן אויבערשטן אז דער
באשעפער זאל אים מאכן א גוט לעבן,
אַ הייליג לעבן, אַ פרייליך לעבן, אַ לעבן
פון תורה און מצוות און אז השם יתברך
זאל מבטל זיין גזרות און זאל זיס מאכן
פאר כלל ישראל, דאס איז די גרעסטע
כבוד פארן אויבערשטן.

צו דעם פעלט זיך אויס אַמונה, גלייבן אז
דער אויבערשטער ווארט אויף אונזער
געבעט!

די וואך לערנען מיר ווי אזוי די אידישע
קינדער גרייטן זיך צו ארויסגיין פון
מצרים, זיי האבן א פעסטע אַמונה אין
באשעפער און פארלאזן זיך אויף אים.
אזוי ווי רש"י הקדוש זאגט אויפן פסוק
וגם צדה לא עשו להם, אז דער פסוק
לאזט אונז וויסן די לויב פון די אידן, אז
זיי האבן זיך נישט אפגערעדט ווי אזוי
קען מען ארויסגיין אין א מדבר אן שפיז,
נאר זיי האבן געגלייבט אין באשעפער
און געגאנגען אן פרעגן קשיות.

דער אויבערשטער האט טאקע
געדענקט די חסד נעוריק, די ליבשאפט,
ווי אזוי זיינע ליבע קינדער זענען ארויס
נאך אים אין מדבר אין א וויסטעניש וואו
עס וואקסט גארנישט, עס איז דארט
נישט פארהאן קיין עסן געשעפט, נישט
קיין פלייש אדער פיש געשעפטן און
אוודאי נישט קיין רעסטוראנטן אדער
שמחה זאלן, נאר מיליאנען פיצקעלעך
זאמד וועלכע ווערן פארמירט אין בערג
אין טאלן, נישטא קיין פלעשער קוואל-
וואסער אדער קראנען, איין זאך וואס די
אידן האבן געהאט די מצה די הייליגע

דער אויבערשטער זאל טאקע העלפן מיר זאלן זיך קענען האלטן אין די אַמונה אז דער אויבערשטער פירט די וועלט, און אזוי ווי ביי יציאת מצרים זענען די אידן געהאלפן געווארן חוץ לדרך הטבע, בחפזון אין איילעניש, למעלה מן הזמן - העכער די צייט. אז א פאלק פון זעקס הונדערט טויזנט אידן זענען אין גאר א שנעלע צייט געקומען פון גאנץ לאנד מצרים קיין סכות, וואס דאס איז נישט מעגליך בדרך הטבע נאר דורכדעם וואס דער אויבערשטער אט זיי אויפגעהויבן העכער דעם זמן האט דאס געקענט פאסירן. אזוי אויך זאלן מיר שוין זוכה אז השי"ת זאל אונז אויפהייבן העכער דעם מקום די פלעצער וואו מיר געפינען זיך און העכער די צייט, מיט השגחת השי"ת זאלן מיר שוין זוכה זיין צו די גאולה שלמה במהרה אמן.

דער רבי זאגט: "ווער עס האט אמונה האט א שטארקע און פעסטע לעבן, א איד וואס אטעמט אמונה קען זיך בארואיגן און אויפלעבן, ווען עס גייט אויף אים אריבער סיי וועלכע שוועריקייט וועט ער גלייבן אז דער אויבערשטער וועט צום סוף רחמנות האבן און וועט אים גוטס טון, אפילו אויב מען האט יסורים, גלייבן מיר אז עס איז פאר א פארצייאונג און דער אויבערשטער וועט אונז גוטס טון אויף דער וועלט און בעולם הבא.

אָבער איינער וואס איז א חוקר - וואס האט נישט קיין אמונה, ווען עס קומט אויף אים א צרה, האט ער נישט וואו צו לויפן, ער האט נישט צו וועם צו רעדן, און מיט וואס זיך אויפצולעבן און זיך בארואיגן."

הר"ר שמעון נתן גולדבערגר הי"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

הר"ר אלעזר בלוי הי"ו
לרגל אירוסו בנו למזל טוב

הר"ר יוסף קדיש קרישבסקי הי"ו
לרגל אירוסו בתו למזל טוב

לענ' ר' נפתלי בן ר' בנימין ראזנפעלד ז"ל

מזל טוב להר"ר יואל יאראוויטש הי"ו משגיח בתלמוד תורה ברסלב ב"ש המסור בלונ' למען הפצת אורו של רבינו, לרגל אירוסו בתו למזל טוב עם החתן היקר כמר אשר אנשיל קרויז בן הר"ר מרדכי יצחק נ"י

טייערע אידן, דער גליון ווארט אויך ענקער הילף, מיר זענען גרייט צו נעמען אייער ברייטהארציגע תרומה

רופט, 02-5-3333-72 אין אמעריקע 3040-585-646.

אויף קנעפל 8 קענט איר נעמען תורם זיין אייער נדבה.

מטבעות פאר צדקה. אינצווישן איז ער געווארן
הונגעריג און דארשטיג. נאכ'ן קאמאנדעווען איז
ער מיד געווארן און זיך אויסגעלייגט אויף אַ באַנק
צו שלאָפן...

פינף טעג האט געדויערט צו זאָגן זיבן קאפיטלעך.
ער האט באַמט געוואלט זאָגן ווי אַ גרויסער אינגל
נאר ער האט זיך נישט געקענט מתגבר זיין. זיין
מתנה וואס מיין טאטע האט אים געקויפט אויף
ווען ער וועט ענדיגן דעם גאנצן תיקון הפללי האט
ער אוועקגעלייגט און זיך געהאלטן אין איין חנוך
אַז ער גייט שוין כמעט ענדיגן און דערנאָך וועט
ער קענען עפענען דער איינפאַק, אָבער למעשה
איז דאס געווען אַ שווערע עבודה פאר אים. יעדן
טאג האט מען זיך קוים גערוקט פאַראויס מיט איין
קאפיטל.

ס'איז שוין געווען דער לעצטער טאג פאַרן
אהיימפאַרן. אלע רענצלעך זענען שוין געפאַקט.
אויף די צידה להרף פאר דער לאנגער וועג איז שוין
גרייט געווען, אָבער מען קען נאכנישט אהיימפאַרן
ווייל ברוכל האט נאכנישט געענדיגט דעם תיקון
הפללי.

אינדערפרי איז מיין טאטע געגאנגען דאווענען און
זיך געזעגענען ביים רבי'נס ציין איידער מען לאַזט
זיך ארויס אין וועג. ס'איז שוין געווען איינס-
און-א-האלב שעה איידער מען האט געדארפט
ארויספאַרן און ברוכל האט נאך געדארפט ענדיגן
די לעצטע דריי קאפיטלעך. מיין טאטע האט
זייער שטאַרק מתפלל געווען אַז כאַטש דאסמאַל
זאל ער קענען ענדיגן דעם תיקון הפללי אָן קיין
איבערהאקונגען.

ברוך קען אויך

טייערע חברים,

מיר דאַרפן געדענקען אז זאָגן אַ תיקון הפללי ביים
רבי'ן איז נישט קיין פשוט'ע זאַך. מען דאַרף בעטן
און מתפלל זיין אַז מען זאל טאקע זוכה זיין דאס
צו זאָגן ביים רבי'ן.

אַ צייט צוריק האבן מיר, נאך פיל תפלות און
מגיעות ענדליך זוכה געווען צו פאַרן צום רבי'ן,
אויך מיין קליינע ברודערל, ברוך וואס ווערט פינף
יאר איז מיטגעקומען. מיין טאטע האט געקלערט
אַז אויב איז מען שוין דא זאל ער שוין זאָגן אַ
'תיקון הפללי' און האבן די מתנה וואס דער רבי
האט געזאָגט אַז ווער עס וועט קומען צו אים פאר
די זיבן וועט זיין ריין און אפגעהיטן פון עברות.

דאס זאָגט זיך אָבער גרינגער ווי געטון. ברוך
האט נישט געהאט קיין טראפ זיין פלייש צו זיבן
פינף מינוט און נאכזאָגן די ווערטער וואס מיין
טאטע האט אים פאַרגעזאָגט. צווישן איין ווארט
אין צווייטן איז ער געשפרינגען אויפ'ן באַנק און
אונטערן באַנק, געלאָפן פון מזרח צו מערב, ארויף
און אַראַפ דער ציין. עס האט אים מער געשמעקט
אַריינצוואַרפן מטבעות אין צדקה פושקע און הערן
דער קלינג פון אינעווייניג, ווי זיבן און נאכזאָגן
ווערטער. ער האט געהאלטן אין איין בעטן נאך

חברים, איר וועט נישט גלייבן אפער ברויך האט געזאגט דעם גאנצן תיקון הפללי און אויסרעדן אפילו איינמאל. מיין טאטע איז געווען איבערגליקליך אז אין די לעצטע מינוט האט ער נאך אריינגעכאפט אזא געשמאקן עשרה מזמורים מיט ברויך'ל.

תפלה עפנט אויף אלעס

מיר זענען אמאל געפארן פון קרית-יואל קיין בארא-פארק אויף שבת, זייענדיג נאנט צו בארא-פארק, וויסנדיג אז ס'איז זייער שווער צו טרעפן א פארקינג וואו צו שטעלן דעם קאר, האבן מיר אנגעהויבן צו מתפלל און אונז האבן גלייך געטראפן א פארקינג וואו צו פארקירן דעם אויטא. משה, קרית יואל.

וואקלענישן, ער גייט צו צו אים מיט זיין איידעלן שפראך און זאגט אים: "אינגערמאן, קום לאמיר ארויפגיין אין ווייבער שול".

די צוויי גייען ארויף די שטיגן און הייבן אן לערנען תורה כ' אין הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן, זיי פארטיפן זיך אין באמערקן נישט ווי עס גייט אריבער אפאר שעה, זיי האבן אויך געלערנט די 'מראה' וואס איז באזירט אויף די הייליגע תורה און ווערט געברענגט אין חיי מוהר"ן. אויפן ארט האט ר' פנחס פארשטאנען זיין טעות און איז געווארן נאכגעצויגן צו אונזערע לייט.

ברויך'ל איז געקומען צום ציון, אפער אנדערש ווי די פריערדיגע טעג האט ער שוין געהאלטן נאך א הייליגער שבת וויילן ביים רבי'ן. ער האט זיך אוועקגעזעצט אויפ'ן באנק און אנגעהויבן צו זאגן א ווארט נאך א ווארט וואס מיין טאטע האט אים פארגעזאגט. און וואונדער איבער וואונדער, עס איז געגאנגען געשמירט ווי א פידל. ער האט געענדיגט די דריי קאפיטלעך און מיין טאטע האט געזען אז ס'איז א שעת-הפשר האט ער מיט א שטילע תפלה צום באשעפער אנגעהויבן נאכאמאל דעם תיקון הפללי האפנדיג אז ער וועט קענען ענדיגן ביזן סוף. אזוי איז ער געפארן א קאפיטל נאך קאפיטל ווען ברויך'ל זינגט נאך די ווערטער מיט געשמאק און חיות.

המשך פון פאריגע וואך

ר' פנחס קיבליטשער וויל כאפן א בליק וואס מען קען שוין זען אין ברסלבער קלויז? פארוואס לאזט אים דער שווער נישט אריינטרעטן דארט?

ווי נאר ר' פנחס איז אריין אין בית מדרש האט ער באגעגנט רבי אברהם בן ר' נחמן פון טולטשין ז"ל. ר' אברהם מיט זיינע הייליגע אויגן האט גלייך באמערקט אין ר' פנחס זיינע

וואס איז די קולות? ר' ישראל דער תלמיד פון ר' נתן האלט ביי קרבנות פאר מנחה אין זאגט ארויס מיט א ברען און א התעוררות די ווערטער

וְלָמָּה אֵין מְעַרְבִין בְּהַ דְּבַשׁ מִפְּנֵי שְׁהַתּוֹרָה אָמְרָה, עַר זִינְגְט זִיךְ הוּיךְ מִיט א פֿלאם די ווערטער 'מִפְּנֵי שְׁהַתּוֹרָה אָמְרָה, מִיט א געשמאקע תּוֹעֵה. אַזאַ

א געסל אין קיבליטש

סארט דאווענען פלעגן אונזערע לייט דאווענען נישט נאר ימים נוראים נאר אין פשוטן וואכנדיגע מנחה, מיט אזא ברען און פייער.

ווען ר' פנחס האט איבערגעגעבן דעם בריוו צו ר' ישראל האט אים ר' ישראל געזאגט: "גוט, וועסטו זיין דער מלמד און לערנען מיט מיינע אייניקלעך".

נאך א שטיק צייט ווען דער שווער פון ר' פנחס איז נפטר געווארן איז ר' פנחס צוריק געפארן קיין אומאן אבער די התנגדות האט נאכאלץ געברענגט איז ער אריבער וואוינען קיין קיבליטש.

בעז"ה קומענדיגע וואך וועלן מיר זען וואס עס טוט זיך מיטן קצב חיים, וואס זענען זיינע פלענער? וואס האט ער אין זיינע געדאנקען? וויאזוי וועט ער צוגיין צום דעם ר' פנחס?

זאפארט איז ער אריבער צום הייליגן רבינס ציון און זיך אויסגעגאסן זיין הארץ צום באשעפער ער זאל אים פירן אויפן רעכטן וועג, און געווארן נאנט צו אנשי שלומנו.

ווי נאר זיין שווער האט דאס געהערט, אז זיין איידעם איז פארקאפט געווארן, האט זיך אנגעהויבן א שווערע התנגדות קעגן אים, ר' נחמן

טולטשינער האט פארשטאנען אז אויב ער וועט פארבלייבן אין אומאן וועט ער נישט קענען ביישטיין די גרויסע קריגערייען, ווער ווייסט וואס וועט צום סוף בלייבן פון אים? האט ער אים געבעטן ער זאל זאפארט פארן צום דערפל סטאפאטשיק, ווען ער גיבט אים איבער א המלצה א בריוו צו איינער פון אונזערע גרויסע לייט - א תלמיד פון ר' נתן, ר' ישראל ער האט דארט געוואוינט, אין בריוו שרייבט ר' נחמן טולטשינער אז ער זאל געבן אן אכסניא פאר ר' פנחס וואו ער זאל קענען וויילן א שטיק צייט ביז די פייער וועט זיך אפקילן.

ר' פנחס קומט אן אין דערפל סטאפאטשיק, עס איז שוין מנחה צייט און הערט קולות פונדערווייטנס,

מקודה ברענגט תקודה

מיט דעם אלעס האט די ווייטקייט נישט אפגעהאלטן ר' שמעון פון זיין ווילן, און יעדן טאג פלעגט ער זיך ארויסלאזן אויפן וועג פערציג מינוט ביז צו דער מקוה און שפעטער נאכן זיך טובלען פלעגט ער גיין נאך פערציג מינוט די וועג צוריק...

אזוי איז געווען טאג נאך טאג אין קעלט און היצן, שבת, אינדערוואכן, מיט מסירות נפש שפרייזט ר' שמעון די וועג א לאנגע צייט ביזן מקוה, ווען ער ניצט אויס די צייט פון זיין גיין צו מאכן התבודדות און רעדט זיך אויס זיין הארץ צום באשעפער.

אזוי איז געווען א לאנגע צייט, ווען אינצווישן האט אויסגעבראכן די צווייטע וועלטס קריג, דער גאנצער געגנט פון ברנוביץ איז געווען אונטער די הערשאפט פון די רוסן ימ"ש, אזוי ווי עס איז געווען א צייט פון מלחמה האבן די רוסן נישט געוואלט אז עס זאלן זיך דרייען ביי זיי פרעמדע בירגער, זיי האבן מורא געהאט פון שפיאנען און נאך אנדערע סיבות וואס האט צוגעברענגט אז זיי פלעגן זוכן און לאקערן אויף יעדעם איינעם וואס האט נישט געהאט רוסישע פאפירן, אויב האבן זיי געכאפט אזא איינעם פלעגן זיי אויפן גוטן פאל פארשיקן קיין סיביר ארבעטן אין די שווערע פראסטן, אדער אויפן ערגערן פאל טויטן אויפן ארט.

ר' שמעון איז געווען א פרעמדער בירגער, ער האט מקיים געווען דעם הוי גולה למקום תורה, ער איז געקומען פון ווייט לערנען תורה אין ישיבה, אזוי אז ער איז געווען אין א שרעליכן געפאר די גאנצע צייט די רוסן זאלן אים נישט

אין די יונגע יארן פון הרה"ח ר' שמעון בערגשטיין ז"ל האט ער געלערנט אין די ישיבה פון ר' אלחנן וואסערמן הי"ד אין ברנוביץ. דארט אין די חשוב'ע ישיבה האט ער זיך צאמגעטראפן מיט נאך אפאר ברסלב'ער בחורים און פרישע מקורבים אזוי ווי ר' פנחס ארבייטמאן הי"ד דער זון פון ר' בן-ציון אפטער ז"ל און נאך, צוזאמען האבן זיי זיך געשטיגן אין תורה און עבודת ה' מיט די עצות פון הייליגן רבי'ן.

אזוי ווי די ישיבה איז געווען א ליטווישע ישיבה, וואו ס'איז נישט אזוי איינגעפירט דער ענין פון זיך טובלען אין מקוה יעדן טאג, איז נישט געווען קיין מקוה אין געגנט פון דער ישיבה. ר' שמעון וועלכער האט געפאלגט די עצות פון רבי'ן האט זייער געוואלט זוכה זיין צו גיין אין מקוה יעדן טאג, ער האט אנגעהויבן צו זוכן אינעם גאנצן געגנט וואו קען מען געפינען א כשר'ע מקוה אבער עס איז נישט געווען צו געפינען, די נענטסטע וואס ער האט געטראפן איז געווען נעבן דער סלאנימער בית-מדרש וואס איז געווען זייער ווייט פון ישיבה, א ווייטע שטרעקע פון פערציג מינוט...

כאפן, אבער טראצדעם האט ער אויף די מקוה נישט מוותר געווען, אפילו אין אזא צייט האט ער ווייטער פארגעזעצט זיין הייליגע הנהגה און געגאנגען יעדן טאג די לאנגע וועג ביזן מקוה אהין און צוריק!

איין פארטאגס אן קיין פריערדיגע מעלדונג זענען ארויסגעוואקסן די רוסישע סאלדאטן אין ישיבה און גענומען זוכן די פרעמדע בירגער וואס מען פלעגט זיי אנרופן די פליטים, אבער צום מזל פון ר' שמעון האט מען אים נישט געפינען, ער איז דאן געווען אויפן וועג צום מקוה... ער איז געגאנגען במסירות נפש און גערעדט צום אויבערשטן ווען ער הלומ'ט גארנישט אין זיין לעצטן הלום פון וועלכן גרויסן געפאר ער ווערט אין אט די מינוטן געראטעוועט...

נאכן זיך טובלען אין מקוה קומענדיג אויף צוריק זענען אים אנטקעגן געלאפן זיינע חברים פון ישיבה בלאס און דערשראקן און געזאגט: "שמעון, אנטלויף! די רוסן זענען אנגעפאלן דער ישיבה! זיי האבן צאמגענומען אלעמען וועמען עס איז זיי געלונגען צו כאפן און ליידער אומגעברענגט אויפן ארט". ר' שמעון האט ערשט דעמאלס געכאפט אז זיין מסירות נפש פאר די הייליגע מקוה האט אים געראטעוועט פון זיכערן טויט! ער האט גלייך געכאפט הענט און פיס און אנטלאפן זיך באהאלטן...

א קורצע תקופה שפעטער איז פאר די רוסן יא געלונגען אים צו כאפן, אבער מיטן אויבערשטנס'ן הילף האבן זיי דאסמאל נישט גע'הרג'עט נאר אים פארשיקט אין סיביר פאר דריי יאר. יארן שפעטער האט ר' שמעון דערציילט אז אין

סיביר איז ער געשטאנען אנטקעגן זייער זייער שווערע נסיונות אין קדושה, ווייל מען האט אים אריינגעשטעלט אין א ארבעטס לאגער איין מאנצביל צווישן פרעמדע פרויען, יעדן טאג האט ר' שמעון געשריגן און געבעטן רחמים פון הייליגן באשעפער ער זאל אים היטן און העלפן זיך האלטן לויטער און הייליג, אין איינע פון די טעג ווען ער האט געפילט אז דער בעל דבר גייט אים איינשלינגען האט ער אויפגעהויבן די אויגן צום הימל און געזאגט:

"רבנו של עולם אויב דו וועסט מיר ראטעווען פון דעם שרעליכן ארט אז איך זאל קענען בלייבן שטארק און ביישטיין דעם נסיון זאג איך צו אז איך וועל אויפשטעלן א ישיבה אויפן הייליגן רבינ'ס נאמען!"

וכך הווה, ר' שמעון האט זוכה געווען צו ניצול ווערן פון די שרעקליכע סכנות ברוחניות און בגשמיות, ער האט איבערגעלעבט די שווערע יארן און האט זוכה געווען צו ארויפקומען קיין ארץ ישראל, און טאקע יארן שפעטער האט ער אויפגעשטעלט די באקאנטע ישיבת ברסלב אין בני ברק, די ערשטע ברסלבע ישיבה אויף דער וועלט נאכן קריג, ווען ער באקומט פאר דעם חיזוק און שטיצונג פון אלע אנשי שלומינו און אויך די גדולי ישראל אין יענער צייט.

עס איז מקוים געווארן אויף ר' שמעון וואס ר' נתן האט געזאגט: "אם יש מקוה יש תקוה" אויב איז מען מקיים די הייליגע הנהגה פון גיין אין מקוה איז דא א האפענונג פאר יעדן איד צו זוכה זיין צו אלעם גוטן.

סיפורי מעשיות מעשה ט' - דער חכם און דער תם 2

און האט זיך געשטעלט ביי א שטיין-שניידער
[שלייפן דימאנטן]!

און מחמת [צוליב] זיין חכמה - האט ער די
'מלאכה' אויך מקבל געווען [זיך אויסגעלערנט]
אין א קליינער צייט, אין א פערטל יאהר!

דערנאך האט ער זיך מיישב געווען מיט זיין
'פילוסופיא' [פילאזאפיע]: "כאטשע איך האב
אין דער האנט 'צוויי מלאכות' - ווער ווייסט,
טאמער וועלן ביידע נישט חשוב זיין? - בכך
[דעריבער] איז פאר מיר גוט, אז איך זאל מיך
לערנען אזוי א [אזא] 'מלאכה', וואס זי זאל
תמיד [וועט שטענדיג] חשוב זיין!"

האט ער געקלערט מיט זיין 'הבנה' [פארשטאנד]
און מיט זיין 'פילוסופיא' [פילאזאפיע]: "אז ער
זאל זיך לערנען דאקטעריי! - ווארן דאס איז
א זאך וואס מ'דארף תמיד, און ס'איז תמיד
חשוב!"

און דער סדר איז: אז מ'וויל זיך לערנען
'דאקטעריי', מוז מען זיך פריער לערנען
'ליטייניש', דאס 'לשון' און דאס 'כתב' - און
מ'מוז לערנען 'פילוסופיא' [פילאזאפיע].

און ער, מחמת [צוליב] זיין 'הבנה' (דהיינו:
פארשטאנדיגקייט) - האט ער [זיך] דאס אויך
אויסגעלערנט אין א קליינער צייט, אין א
'פערטל יאהר'!

און ער איז געווארן א גרויסער 'דאקטער', און

האט ער זיך מיישב געווען: "היינט באדארף
מען שוין קוקן אויף א 'תכלית'! און ער האט
אנגעהויבן צו טראכטן מיט זיין 'פילוסופיא'
[פילאזאפיע], (פלומר: מיט זיין 'חכמה'): "וואס ער
זאל טאן!?"

איז אים געפעלן: "אז ער זאל זיך לערנען 'גאלד-
ארבעט' [גאלד-שמידעריי] - ווארן [ווייל] ס'איז א
'גרויסע מלאכה', און ס'איז א 'שיינע מלאכה',
און סע [ס'איז דא] דערינען גרויס 'חכמה', און
ס'איז א 'רייכע מלאכה'!"

און מחמת [ווייל] ער איז געווען א 'בר-הבנה'
[פארשטענדליכער], און א 'פילוסוף' [פילאזאף]
- האט ער נישט באדארפט זיך לערנען די
'מלאכה' כמה שנים [אסאך יאהרן] - נאר אין
א 'פערטל יאהר', האט ער מקבל געווען [זיך
אויסגעלערנט] די 'מלאכה'!

און איז געווארן זייער א גרויסער 'בעל-
מלאכה'! - און ער האט געקענט די 'מלאכה'
בעסער, איידער [ווי] דער וואס ער האט אים
אויסגעלערנט!

דערנאך האט ער זיך מיישב געווען: "כאטשע
איך האב אזוי א [אזא] 'מלאכה' אין דער האנט
- פונדעסטוועגן פארט, וויל איך מיך דערמיט
נישט באנוגן [באנוגן]! - ווארן [ווייל] היינט איז
חשוב דאס, טאמער [איך] א אנדערע צייט, וועט
עפעס אנדערש חשוב זיין!" און איז געגאנגען,

א 'פילוסוף' [פילאזאף], און א 'חכם' אין 'אלע חכמות'!

דערנאך, האט ביי אים אָנגעהויבן די וועלט ווערן פֿלאַ (פֿלומר: די גאַנצע וועלט איז ביי אים געווען גאַרנישט!) - דהיינו: ער האט געהאלטן: "אז קיינער האט קיין שכל נישט!"

ווארן מחמת זיין 'חכמה', ווייל ער איז געווען אזוי א גרויסער 'בעל-מלאכה', און אזוי א 'חכם', און אזוי א 'דאקטער' - איז אַיטלעכער פון דער וועלט, ביי אים געווען פֿלאַ (גלייך ווי נישט)!

און ער האט זיך מיישב געווען: "ער וועט זיך שוין מאכן א 'תכלית', און וועט נעמען א 'ווייב'!"

האט ער זיך געטראכט אין דער דעה [געדאַנק]: "אז איך וועל דא חתונה האבן, ווער וועט וויסן וואס פון מיר איז געווארן? - לאם-איך מיר [לאז-מיד] בעסער אומקערן אהיים, פֿדי מען זאל זעהן וואס פון מיר איז געווארן - איך בין אַוועק א קליין אינגל, און היינט בין איך געקומען צו אזוי א [אזא] גרוילה!" און ער האט זיך אויפגעהויבן, און איז געפֿארן אהיים!

און ער האט געהאט 'גרויסע יסורים' אויף דעם וועג! - ווארן מחמת [צוליב] זיין 'חכמה', האט ער מיט קיינעם נישט געהאט צו שמועסן, און ער האט נישט געהאט קיין 'ארבעריג' [גאסט-הויז, אַכסניאַ] אזוי-ווי ער וויל!

האט ער געהאט אלץ 'גרויסע יסורים' תמיד [שטענדיג]! ערווייל לאמיר אַוועקלייגן די מעשה פון דעם 'חכם'! מיר וועלן אָנהייבן דערציילן די מעשה פון דעם 'תם'!

דער 'תם' האט זיך געלערנט 'שוסטעריי'!

און מחמת [ווייל] ער איז געווען א 'תם', האט ער געמוזט זיך אסאך לערנען די 'מלאכה' [ארבעט], ביז ער האט מקבל געווען [זיך דאס אויסגעלערנט!] - און האט די 'מלאכה' נישט געקענט אינגאנצן!

און ער האט גענומען א 'ווייב'! - און ער האט זיך 'מפֿרנס' געווען פון דער 'מלאכה'! און מחמת [ווייל] ער איז געווען א 'תם', און ער האט די 'מלאכה' נישט געקענט אזוי-ווי מ'באדארף - מחמת [צוליב] דעם, איז זיין 'פֿרנסה' געווען מיט גרויס דוחק [ענגשאפט], און זייער בצמצום!

און ער האט נישט געהאט צייט אפילו צו עסן! ווארן ער האט תמיד [שטענדיג] געמוזט ארבעטן, מחמת [ווייל] ער האט נישט געקענט די 'מלאכה' אינגאנצן! - נאר בשעת ער האט געארבעט, אז ער האט איינגעשטעקט [אריינגעשטעקט] די 'נאל' [נאָדל], און האט דורךגענומען די 'דראטנוע' [פֿאַדעם] - דעמאלט האט ער א בייס געטאן א 'שטיק ברויט', און האט געגעסן!

און זיין שטייגער איז געווען: ער איז תמיד פֿריילעך געווען, און ער איז געווען נאר אין 'שמחה' תמיד! - און ער האט געהאט אלע 'מאַכלים', און אלע 'משקאות' [געטראנקן], און אלע 'מלבושים'!

ער פֿלעגט זאָגן צום 'ווייב': "מיין ווייב! גיב מיר עסן!" - האט זי אים געגעבן א 'שטיק ברויט', האט ער געגעסן!

דערנאך האט ער געזאָגט: "גיב מיר די 'יוף' [זיפ] מיט 'קאשע'!" - האט זי אים אָפֿגעשניטן נאך א 'שטיק ברויט', און ער האט געגעסן!

און האט זייער געלויבט, און ער האט

געזאגט: "וואספארא גוטקייט, און וואספארא וואוילקייט, די 'יוף' איז!" און אזוי האט ער זיך געהייסן: "געבן פלייש!" - האט זי אים ווידער געגעבן 'ברויט', האט ער געגעסן!

און האט אויך זייער געלויבט, און האט געזאגט: "וואספארא וואוילקייט דאס פלייש איז!"

און אזוי אנדערע מאַכלים' גוטע, האט ער זיך אלץ געהייסן געבן - און פאר איטלעכן [יעדן] 'מאַכל' וואס ער האט זיך געהייסן געבן, האט זי אים אלץ געגעבן א שטיק ברויט!

און ער האט דערפון זייער גרויס 'תענוג' [פארגעניגן] געהאט, און האט זייער געלויבט דאס גערעכט [מאַכל]: "וואספארא גוטקייט ס'איז!" - גלייך [פאילו] ווי ער וואלט עס ממש געגעסן!

ווארן [ווייל] ער פלעגט טאקע באַאמת פילן אין דעם 'ברויט' וואס ער האט געגעסן, דעם טעם פון פל המאַכלים' [אלע סארט עסנווארג] וואס ער האט געוואלט! - מחמת [צוליב] זיין גרויס 'תמימות' און זיין 'פריילעכקייט', האט ער געפילט דעם 'טעם' אין 'ברויט', גלייך ווי ער עסט פל המאַכלים!

און אזוי פלעגט ער זאגן: "מיין ווייב! גיב מיר א טרונק ביר!" - האט זי אים געגעבן וואסער!

פלעגט ער לויבן: "וואספארא וואוילקייט דאס 'ביר' איז!" נאכדעם האט ער געהייסן: "גיב מיר 'מעד'" - האט זי אים געגעבן וואסער! האט ער אויך אזוי געלויבט: "וואספארא גוטער 'מעד' דאס איז!"

"גיב מיר 'וויין', אדער אנדערע 'משקאות' [געטראנקן]" - האט זי אים אלץ געגעבן

וואסער! און ער האט 'תענוג' געהאט, און האט געלויבט די 'משקה', גלייך ווי ער טרינקט זי!

און אזוי אין 'מלבושים' [קליידונג], איז אויך אזוי געווען! - ער מיט זיין 'ווייב', האבן ביידע געהאט איין 'פעלץ' [מאנטל]! אז ער האט באדארפט א 'פעלץ', דהיינו אין 'מארק' צו גיין - פלעגט ער זאגן: "מיין ווייב! גיב מיר דעם 'פעלץ'"! - האט זי אים געגעבן!

אז ער האט באדארפט א 'טוליפ' [אויבער-דאק] גיין צווישן לייט [מענטשן] - האט ער געזאגט: "מיין ווייב! גיב מיר דעם 'טוליפ'"! - האט זי אים געגעבן דעם 'פעלץ'!

פלעגט ער גרויס 'תענוג' [פארגעניגן] צו האבן, און פלעגט לויבן: "וואספארא וואוילקייט דער 'טוליפ' איז!"

אז ער האט באדארפט א 'קאפטן' [רעקל; בעקייטשע] אין שוהל אריינצוגיין - האט ער געהייסן און האט געזאגט: "מיין ווייב! גיב מיר דעם 'קאפטן'"! - האט זי אים געגעבן דעם 'פעלץ'!

פלעגט ער צו לויבן, און האט געזאגט: "וואספארא פיינקייט, און וואסער א [וואספארא] שיינקייט, דער 'קאפטן' איז!"

און אזוי אז ער האט באדארפט אנטוהן א 'יופא' [מער מכובד'גע מלבוש] - האט זי אים אויך געגעבן דעם 'פעלץ'!

פלעגט ער אויך לויבן, און האט 'תענוג' געהאט: "וואסער א [וואספארא] פיינקייט, און וואסער א [וואספארא] שיינקייט, די 'יופא' איז!" און אזוי ביי אלע זאכן!

לאמיר זין פאר הערן

די ניינטע מעשה - דער חכם און דער תם (2)

- ווייל ער האט נישט געקענט די מלאכה אזוי ווי מען דארף.
- ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- 1. **וואספארא שטייגער האט דעם תם געהאט?**
 - ער איז געווען בעצבוח.
 - ער איז אמאל פרייליך געווען.
 - ער איז געווען תמיד פרייליך.
- 2. **וואס האט דער תם געזאגט פאר זיין ווייב ווען ער האט איר געבעטן פלייש און זי האט אים געגעבן ברויט?**
 - ער האט געהאט טענות אויף איר פארוואס ברענגט זי אים ברויט.
 - ער האט געשוויגן און מקבל געווען יסורים באהבה.
 - ער האט זייער געלויבט דאס גירעכט (מאכל), וואס פארא גוטקייט עס איז.
- 3. **וואס לערנסטו זיך פון די מעשה ביז דערווייל?**
 - אז עס איז כדאי צו זיין א חכם.
 - אז עס איז כדאי צו זיין א תם.
- 4. **האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?**
 - יא
 - ניין
 - א חלק

- א. **וועלכע מלאכה האט דער חכם געלערנט אין אנהויב?**
 - שטיין שניידער.
 - דאקטערייא.
 - גאלד ארבעט.
- ב. **אין וויפל צייט האט דער חכם געלערנט די מלאכה?**
 - אין א האלבע יאר.
 - אין איין יאר.
 - אין א פערטל יאר.
- ג. **וואס איז געווארן מיטן חכם, נאך וואס ער איז געווארן א דוקטור און א פילוסוף?**
 - מכבד געווען פאר ווער עס איז א חכם ווי אים.
 - ער וועלט האט אים אנגעהויבן ווערן ווי גאר נישט.
 - די האט געוואלט לערנען נאך א מלאכה.
- ד. **דער חכם האט זיך אום געקערט אהיים כדי צו התונה האבן, פארוואס?**
 - ווייל ביי זיין שטאט וועט ער טרעפן א ווייב א יראת שמים.
 - וויל ער האט נישט געטראפן זיין פאסיגע כלה ביי זיין פלאץ.
 - כדי מען זאל זעהן וואס איז פון אים איז געווארן.
- ה. **פארוואס איז געווען די פרנסה פון דער תם מיט גרויס דוחק און זייער בצמצום?**
 - ווייל ער האט זיך געפילט ביי זיין ארבעט.

איך אפראם

דער תם: האט נישט _____ האט נישט _____ האט _____ נישט _____
 דער תם: איז געווען _____ האט געהאט _____ איז פול _____

תשובות פון פאריגע וואך. אין וועלכע מדינות איז דער חכם געווען? פוילן (ווארשא), לאגורנא, איטאליע, שפאניא

דער געווינער אויף פרשת שמות איז הילד החשוב שמעון מגדליאל, בית שמש
 דער געווינער אויף טיפער געטראכט איז הילד החשוב נחמן פערקאוויטש, בית שמש

דער בן מלך וואס האט געזינדיגט (1)

וועג אז ער זאל שוין מער נישט קענען קומען צו מיר און מיר נאכאמאל איבערבטען. וואס האט דער קעניג געטוישט? ער האט אנוועקגעשטעלט א שר, איינער פון זיינע שרים, צווישן אים און דעם בן מלך, און באפוילן דעם שר אז אויב דער בן מלך וועט וועלן קומען מיר איבעררעדן און איבערבטען זאלסטו אים נישט צולאזן אריינצוקומען צו מיר. און אזוי איז געווען, אז דער בן מלך איז געקומען עטליכע מאל און געוואלט קומען איבערבטען זיין פאטער, און דער שר האט אים נישט אריינגעלאזט ווייל אזוי האט אים דער קעניג באפוילן. און אזוי איז געווען עטליכע מאל.

שפעטער האט דער שר געזען די גרויסע בענקשאפט און כסופים ווי שטארק דער בן מלך גארט צו קומען צום טאטן, ער האט פון דעם אן א שיעור: סורים אז ער קען נישט קומען צו זיין פאטער כאטש אים איבערצובטען. האט דער שר געהאט אויף דעם זון גרויס רחמנות, אבער ער טאר דאך אים נישט אריינלאזן צום מלך. האט זיך דער שר בארעכנט אז אויב דער זון בענקט אזוי שטארק צום פאטער, ווייזט אויס אז ווארשיינליך האט דער קעניג אויך גרויס צער און סורים פון דעם וואס זיין זון קען נישט קומען צו אים. ווייל ויפיל גלוסטעניש דער מענטש גלוסט, אזוי וועקט ער אויף א גלוסטעניש אין דעם וועמען ער גלוסט (נוסה אחר: אזוי גרויס איז דער פח פון וואס מען גלוסט). האט דער שר געהאט אויף זיי גרויס רחמנות, און אויך ער (דער שר זעלבסט) האט געהאט דערפון גרויסע סורים, ווייל ער האט געזאגט צו זיך: "איך בין דאך דער וואס איז גורם צו דעם, ווייל איך בין דער מסך המכדיל (דער וואס שטייט צווישן זיי) און איך ברענג צו די סורים פארן קעניג אין פארן בן מלך."

פארזעצונג קומענדיגע וואך בעז"ה

צום רבינו

משלים

דער רבי ז"ל האט געזאגט פאר ר' יודל אז עס איז א

סגולה פאר גדלות (ווער עס האלט זיך גרויס), אז ער זאל דאווענען אויף די צרה פון זיין חבר.

האט ר' יודל געפרעגט: אדרבה לכאורה פון דעם אליין קען זיך א מענטש נאך מער גרויסהאלטן ווייל אויב דאון איך אויף מיין חבר ווייזט עס אז איך בין חשובער פון מיין חבר

האט אים דער רבי ז"ל געענטפערט בדרך משל:

עס איז געווען א קעניג וואס האט געצערנט אויף זיין זון און אים דערווייטערט פון זיך. נאכדעם איז דער זון געגאנגען און האט איבערגעבעטן זיין פאטער ביז ער האט אים צוריקגעקערט און דערנענטערט. איז אריבער א שטיק צייט און דער זון האט זיך ווידער פארזינדיגט קעגן זיין פאטער, האט אים דער קעניג ווידער פארשיקט פון אים. איז דער זון ווידער געקומען און אים נאכאמאל איבערגעבעטן. אזוי איז געווען עטליכע מאל אז דער בן מלך האט זיך פארזינדיגט האט אים דער קעניג פארשיקט און ווען ער האט זיך איבערגעבעטן האט אים דער קעניג צוריקגעברענגט און מקרב געווען.

איינמאל האט דער בן מלך ווידער פארזינדיגט פאר זיין פאטער, און דער קעניג האט זייער זייער געצערנט אויף אים, און דער קעניג האט זיך באטראכט, וואס איז דער תכלית אז יעדעס מאל וועל איך אים פארשיקן און נאכדעם ווען דער צאך וועט מיר נאכלאזן וועט ער ווייטער קומען מיר איבערבטען? איך וויל נישט עס זאל זיך אזוי פירן, נאר איך וויל אים פארשיקן אויף אזא סארט